

Povstání v Prvohradu

napsal Maveus Cie



Rekl jsi mi, že pokud její bratr vyhraje, stane se sestrou krále Mezicestí a Reman si ji bude chtít ponechat kvůli spojenectví. Jenže její bratr Helseth prohrál a uprchl se svou matkou zpátky do Morrowindu. A Reman ji stále neopustil a nemůže si tak vzít mě." Paní Gaialene dlouze a pomalu potáhla z dýmky a vypustila obláček dračího dechu. Její dokonalou komnatu prostoupila vůně čerstvých květů. "Ukázal ses jako velmi špatný rádce, Kaeli. Mohla jsem svůj čas trávit románkem s králem Oblačné nebo Alinoru a namísto toho mám ubohého manžela královny Morgiah."

Kael dobře věděl, že nemá cenu dotknout se její ješitnosti upozorněním na skutečnost, že prvohradský král se možná do své dunmerské královny zamiloval. Namísto toho jí poskytl několik minut ticha a vyhlédl z balkónu na paláce starobylého sídelního města vybudované na vysoké skále. Měsíce zářily jako křišťál v hlubokých safírových vodách Abecejského moře. Bylo tu věčné jaro a on dovedl pochopit, proč jeho paní dává přednost trůnu v této zemi před Oblačnou nebo Alinorem.

Nakonec promluvil: "Lid stojí za tebou, má paní. Nemá radost z toho, že by Remanovi dědici s krví temných elfů měli po jeho smrti vládnout zemi."

Zajímalo by mě, řekla tiše, "zajímalo by mě, když se král nechce vzdát své královny kvůli spojenectví, jestli se ona někdy dokáže zbavit strachu. Kdo ze všech obyvatel Prvohradu nejvíce nenávidí dunmerský vliv na dvoře? "

To mě zkoušíš, má paní? Zeptal se Kael. "Pochopitelně mnišský řád Trojice. Jejich cílem byla vždy čistá altmerská linie v Summersetu a pro královskou rodinu to platí nejvíce. Jenže, má paní, mají jen málo spojenců."

Já vím, řekla Gailene a zamyšleně znovu potáhla s dýmky. Na tváři se jí rozlil úsměv. "Morgiah bylo jasné, že nemají žádnou moc. Kdyby ji Reman nezastavil pro všechno dobré, co pro jeho lid udělali, všechny by je pobila. Co kdyby se jim však podařilo získat velmi mocnou mecenášku? Takovou, která má hluboké znalosti poměrů u prvohradského dvora, hlavní královu konkubínu? A spolu s ní i zlato, které by jim stačilo na nákup tolika zbraní, kolik jim její otec, král Nebeské hlásky, dokáže dodat? "

S dobrými zbraněmi a podporou lidu by mohli být nebezpeční, přikývl Kael, "ale jako tvůj rádce tě musím varovat. Pokud ze sebe učiníš nepřítele královny Morgiah, budeš muset o své vítězství bojovat. Zdělila po své matce královně Barenziah značnou dávku důvtipu a smyslu pro pomstu. "

Nedozví se, že stojím proti ní, až do okamžiku, kdy už bude pozdě, pokrčila rameny Gialene, "zajdi do kláštera svaté Trojice a doveď mi sem Friara Lylima. Musíme probrat plány na útok."

Dva týdny dostával Reman zprávy o narůstající zlobě mezi poddanými na venkově. Ti Morgiah nazývali "Černou královnou". To však nebylo nic, co by král nevěděl už dříve. Jeho pozornost teď byla namířena proti pirátům na malém ostrůvku u pobřeží jménem Calluis Lar. Poslední dobou jejich drzost narůstala, útočili na královské lodě a organizovali nájezdy. Aby jim mohl ušetřit ničující úder, nařídil většinu svých vojsk, aby napadla ostrov. Cele akci měl osobně velet. Několik dní poté, co Reman opustil hlavní město, propukla vzpoura mnichů svaté Trojice. Dobře organizovaný útok přišel zcela bez varování. Velitel stráží nečekal na ohlášení a v doprovodu davu služebných vtrhl přímo do Morgiahiny ložnice.

Má královno, řekl, "propukla vzpoura."

Oproti tomu Gialene nespala, když za ní se zprávami dorazil Kael. Seděla u okna, potahovala z dýmky a sledovala ohně daleko v kopcích.

Morgiah svolala radu, vysvětlil, "jsem si jist, že jí právě sdělují, že za tím povstáním jsou mniši Trojice a že ráno dorazí revoluce až k městským branám."

Jak velká je povstalecká armáda v porovnání se zbytkem královské domobrany? Zeptala se Gialene. Výhoda je na naší straně, řekl Kael, "ačkoli možná ne tak velká, jak jsme doufali. Zdá se, že venkované si na svou královnu rádi stěžují, ale povstání je nad jejich síly. Armádu tvoří hlavně samotní mniši a horda žoldnů, kterou si najali za zlato tvého otce. Když o tom tak přemýšlím, je to tak možná lepší. Jsou lépe vycvičení a lépe organizovaní než dav sedláků. Vlastně je to opravdová armáda sestavená z profesionálních vojáků."

Jestli Černou královnu nedonutí k abdikaci tohle, tak už asi nic, usmála se Gialene a vstala ze židle. "Ta ubohá křehotinka musí být strachy bez sebe. Musím tam zajít a užít si to."

Když Gialene viděla Morgiah vycházet z poradní síně, nijak ji to neuspokojilo. S ohledem na to, že ji řev revoluce probudil z hlubokého spánku a že několik posledních hodin strávila konzultacemi s nevalnými zbytky vojsk, vypadala nádherně. V jejich jasně červených očích jiskřil hrdý vzdor.

Má královno, zvolala Gialene, potlačujíc opravdové slzy. "Přišla jsem hned, jak jsem se o tom dozvěděla! Budeme tu všichni povražďeni?"

To je taky jedna z možností, odpověděla Morgiah jednoduše. Gialene se pokusila v ní číst, ale ženský výraz, zvláště výraz ženy jiné rasy, pro ni znamenal mnohem větší výzvu než v případě altmerských mužů.

Nenávídím se za to, že na to vůbec pomýšlím, řekla Gialene, "ale jelikož příčinou jejich zloby jsi ty, možná kdyby ses vzdala trůnu, jejich zášť by se rozplynula. Pochop, prosím, má královno, mám na srdci jen dobro našeho království a naše vlastní životy."

Rozumím tvým důvodům, usmála se Morgiah, "a budu je brát v potaz. Věř, že jsem o tom už sama přemýšlela. Ale nemám dojem, že k tomu dojde."

Už víš, jak nás ubránit? zeptala se Gialene, porovnávaje její rysy s výrazy, které u dívek znala. Král nám tu ponechal několik tuctů svých královských bojových mágů, odváděla Morgiah. "Myslím, že si ten dav počítá s tím, že tu máme na svou ochranu jen několik vojáků. Až se dostanou k branám a přivítá je vlna ohnivých koulí, s největší pravděpodobností ztratí odvahu a stáhnou se."

Nemůže však existovat způsob, jak by se takovému útoku mohli bránit? Zeptala se Gialene s nejvyššími obavami v hlase. Pokud by o tom věděli, tak pochopitelně existuje. Ale chátra bez pořádného velení s největší pravděpodobností nedisponuje magickými znalostmi umění obnovy. Tou by se mohli zaštitit proti kouzlům. Případně by mohli použít mysticismus, s jehož pomocí mohou kouzla obrátit zpět proti bojovým mágům. To je ta nejhorší varianta. Ale i kdyby byli dost organizovaní na to, aby ve svých řadách měli nějaké mystiky, a to dost na to, aby mohli odrážet tolik kouzel, nestačí to. Žádný velitel by nepostavil svou obranu během útoku na hradby takovým způsobem, pokud by přesně nevěděl, proti čemu stojí. A pak samozřejmě, když past sklapne, mrkla Morgiah, "bude už příliš pozdě na nějaká protikouzla."

Velmi lstivé řešení, vaše veličenstvo, řekla Gialene, na kterou to udělalo skutečný dojem.

Morgiah se omluvila, že se musí setkat s bojovými mágy, a Gialene ji objala. Kael na svou paní čekal v palácové zahradě. Jsou mezi žoldněři nějakí mystici? zeptala se rychle.

Vlastně jich tam několik je, odpověděl Kael, překvapen její otázkou. "Z větší části se jedná o odvržené stoupence psijického řádu. Ale jejich znalosti stačí na to, aby zvládali sesílat kouzla své školy."

Musíš se proplížit k městským branám a říct Friaru Lylimovi, aby je ještě před útokem přiměl k seslání odrážecích kouzel na celou čelní linii, řekla Gialene.

To je velmi neobvyklá strategie, sražil čelo Kael.

To vím taky, hlupáku, právě s tím Morgiah počítá. Má bandu bojových mágů, kteří čekají na cimbuří jen na to, mohli naši armádu sežehnout ohnivými koulemi.

Bojovní mágové? Myslel bych, že je král Reman bude potřebovat k boji proti pirátům.

Myslet si to můžeš, usmála se Gialene, "pak by nás ale čekala porážka. Ted' jdi!"

Friar Lylim souhlasil s Kaelem, že seslání odrážecích kouzel na vojáky je velmi bizarní a neslýchaný způsob počátku boje. Bylo to proti všem tradicím a jako mnich Trojice si tradic cenil nade vše. Neměl však příliš na vybranou. Měl ve své armádě jen pár léčitelů a jejich energii si nemohl dovolit vyplýtvat na ochranná kouzla.

S prvními slunečními paprsky byla vzbouřenecká armáda na dohled blyštivých vrcholů věží Prvohradu. Friar Lylim svolal všechny vojáky, kteří kdy alespoň trochu znali tajemství mysticismu a měli ponětí o rébusech a smyčkách energie many.

Ačkoli jen málo z nich bylo opravdovými mistry, jejich kombinované síly měly dostatek moci na to, aby seslali dostatečně silná kouzla. Nad armádou se vznesla obří vlna spletené energie a za všudypřítomného praskání a sykotu prostoupila všechny přítomné přízračnou silou. Když dorazili k branám, každý voják, dokonce i ten nejméně chápavý z nich, věděl, že se jich po dlouhou dobu nemůže dotknout žádné kouzlo.

Friar Lylim sleoval, jak jeho armáda rozbíjí bránu, s velkým zadostiučiněním velitele, který zmařil neočekávatelný útok nepřekonatelnou obranou. Úsměv na jeho tváři však nevydržel dlouho.

Na cimbuří na ně nečekali mágové, ale obyčejní lučištníci palácové stráže. Jak zápalné šípy začaly dopadat na útočníky, přispěchali raněným na pomoc léčitelé. Umírající muži však odráželi jedno hojivé kouzlo za druhým. Obránci najednou zjistili, že zůstali bez jakékoli obrany, propukla mezi nimi panika a nekontrolovaně se stáhli. Samotný Friar Lylimovi trvalo jen chvíli, než se rozhodl dát přednost ústupu před obranou své pozice.

Později chtěl paní Gialene a Kaelovi poslat rozrušenou zprávu, ale posel se vrátil s nepořízenou. Dokonce ani ti nejlepší tajní agenti paláce nedokázali odhalit, kde se zrovna nacházejí.

Když se je však konečně podařilo dopadnout, nebylo zapotřebí příliš protahovat výslech, než se oba přiznali ke zradě vůči králi. Kael byl popraven a Gialene poslali zpět k jejímu otci ke dvoru Nebeské hlásky. Ještě stále hledá vhodného manžela. Naproti tomu Reman se rozhodl, že novou královskou konkubínu nechce. Prostý lid Prvohradu považoval tento incident jen za další důsledek neblahého cizáckého vlivu Černé královny a vykládal o tom každému, kdo byl ochoten naslouchat.